

Sygn. akt II C 809/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: SSR A. M.

Protokolant: staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2018 roku w Łodzi na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty

przeciwko W. B. - P.

o zapłatę:

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.617,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 809/17

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 25 września 2017 roku, powód (...)

I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od W. B.-P. kwoty 30.000,00 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 18.967,39 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie przekraczającej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 11.032,61 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż przedmiotowa wierzytelność znajduje swoje źródło w umowie pożyczki z dnia 10 grudnia 2007 roku, zawartej przez pozwaną z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., której pozwana nie spłaciła, co skutkowało wypowiedzeniem niniejszej umowy. Powód nabył wierzytelność wobec pozwanej na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 9 grudnia 2011 roku (pozew k. 3-4).

Nakazem zapłaty z dnia 5 października 2017 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi nakazał pozwanej, aby zapłaciła powodowi kwotę dochodzoną pozwem wraz z odsetkami oraz kosztami procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniosła w tym terminie sprzeciw (nakaz zapłaty k. 39).

W dniu 26 października 2017 roku pozwana wniosła sprzeciwy od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia (sprzeciw k. 43).

W piśmie z dnia 11 grudnia 2017 roku pełnomocnik pozwanej podniósł okoliczność, że czynności związane z dochodzeniem przedmiotowego roszczenia nie były podejmowane przez powoda i nie przerwały biegu przedawnienia,

zaś roszczenie było wymagalne przed dniem 4 lutego 2010 roku, a konsekwencji jego przedawnienie nastąpiło przed dniem 4 lutego 2013 roku (pismo procesowe k. 59-62).

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie pozwu w całości.

(odpowiedź na sprzeciw k. 64).

W toku rozprawy w dniu 26 marca 2018 roku pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa. Wniósł także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych (elektroniczny protokół rozprawy dnia 26 marca 2018 roku).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 grudnia 2007 roku W. P. zawarła z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) - (...). Bank udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej w kwocie 20.000 złotych. Zgodnie z § 7 pkt 1 umowy pożyczkobiorca został zobowiązany do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 95 miesięcznych ratach. Oprocentowanie pożyczki było zmienne i wynosiło w dniu zawarcia umowy 21,50% w stosunku rocznym. Zgodnie z § 9 pkt 1 umowy, w przypadku nie spłacenia raty w terminie (...) pobiera od kwoty zaległej raty pożyczki odsetki według zmiennej stopy procentowej, obowiązującej w (...) w okresie utrzymywania się zaległości dla kredytów przeterminowanych i kredytów postawionych, po upływie terminu wypowiedzenia, w stan natychmiastowej wymagalności. W myśl § 11 umowy, bank mógł wypowiedzieć warunki spłaty, z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia, w przypadku m.in. wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat pożyczki. W następnym dniu po upływie terminu wypowiedzenia warunków spłaty umowy, całość zadłużenia z tytułu umowy staje się zadłużeniem wymagalnym (§ 12 pkt 1). Pożyczkobiorca upoważnił (...) i wyraził zgodę na dokonanie przez bank przelewu wierzytelności, w tym niewymagalnych, z tytułu umowy, na rzecz osób trzecich (§ 14 pkt 1)

(umowy pożyczki k. 25-27).

W dniu 4 lutego 2010 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny numer (...), w którym określiła, iż wysokość zobowiązania dłużnika W. B.-P. na dzień wystawienia bankowego tytułu wynosi 18.967,39 zł należności głównej, 2.113,94 zł odsetek naliczonych od dnia 4 lutego 2010 roku i kwotę 25,65 zł kosztów (bankowy tytuł egzekucyjny k. 22).

Postanowieniem z dnia 16 lutego 2010 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II 1 Co 1633/10 z wniosku (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu numer (...) z dnia 4 lutego 2010 roku wystawionemu przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. przeciwko W. B.-P. i orzekł o kosztach postępowania (postanowienie k. 24).

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 9 grudnia 2011 roku, (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabył wierzytelności (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. (kopia umowy k. 11-14).

W piśmie z dnia 16 stycznia 2012 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. poinformowała W. B.-P. o zawarciu w dniu 9 grudnia 2011 roku umowy przelewu wierzytelności (pismo k. 29).

W piśmie z dnia 3 sierpnia 2017 roku (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wezwał pozwaną do zapłaty zadłużenia, którego wysokość na dzień 10 sierpnia 2017 roku określono na kwotę 43.649,59 zł, w terminie 7 dni (wezwanie do zapłaty k. 30-31).

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na przywołanych dowodach, które nie były kwestionowane w toku postępowania przez strony. Ustaleń stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlega oddaleniu w całości.

W przedmiotowej sprawie powód wywodzi swoje roszczenie z umowy pożyczki gotówkowej zawartej w dniu 10 grudnia 2007 roku pomiędzy W. B.-P. – jako konsumentem a (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. – jako przedsiębiorcą. Natomiast powód dochodzi roszczenia jako nabywca wierzytelności.

Ogólne uregulowanie umowy pożyczki zawiera art. 720 § 1 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W niniejszej sprawie istotna była kwestia wymagalności roszczenia, rzutująca na datę przedawnienia oraz kwestia ewentualnego przerwania biegu przedawnienia. Pozwana nie kwestionowała bowiem samego faktu zawarcia umowy pożyczki, nie kwestionowała także faktu istnienia zadłużenia i nie wywiązania się przez nią ze zobowiązania zaciągniętego umową, uprawniając tym samym pożyczkodawcę do wypowiedzenia umowy i żądania zwrotu kwoty pożyczki. Pozwana nie uznał jednak powództwa i podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Jednakże na wstępie rozważań należało odnieść się do kwestii dotyczącej istnienia dochodzonej wierzytelności, będącej przedmiotem cesji na rzecz powódki wskazując, iż strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu na istnienie nabytej wierzytelności.

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przelew wierzytelności w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega również najmniejszej wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczane) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W niniejszej sprawie powód, aby wykazać istnienie wierzytelności objętej pozwem przedstawił jedynie umowę pożyczki gotówkowej nr (...) - (...) z dnia 10 grudnia 2007 roku. W dalszej kolejności na uzasadnienie powołanych roszczeń podniósł, iż przejście uprawnień wierzyciela nastąpiło na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 9 grudnia 2011 roku zawartej pomiędzy powódką a (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W..

Jednakże analizując akta niniejszej sprawy Sąd ustalił, iż brak jest jakichkolwiek dowodów, które świadczyłyby o tym, że przelana wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki przysługiwała stronie powodowej w stosunku do pozwanej w wysokości dochodzonej w niniejszej sprawie. Nie wynika to bowiem ponad wszelką wątpliwość, z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 9 grudnia 2011 roku (k. 11-14). Na poparcie swoich twierdzeń co do istnienia tej wierzytelności strona powodowa nie przedstawiła przy tym żadnych innych dokumentów. Tym samym strona powodowa nie udowodniła istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności, nie udowodniła swojej legitymacji czynnej w niniejszym procesie. Z drugiej strony, nie uszło uwadze Sądu, że w świetle opisanych powyżej dowodów nie można z całą pewnością stwierdzić, iż doszło do przelewu wierzytelności w stosunku do pozwanej na rzecz strony powodowej. Z przedstawionych przez powoda dokumentów nie wynika bowiem czy i jaka wierzytelność, przysługująca jej poprzednikowi prawnemu, względem pozwanej została przelana na powoda. Załączoną umowa odsyła w tym zakresie do załącznika obejmującego wykaz przeniesionych wierzytelności, który jednak nie został dołączony do pozwu w niniejszej sprawie. Sam dokument umowy przelewu wierzytelności świadczy bowiem tylko o fakcie jej zawarcia, ale nie wynika z niego, jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową.

W rzeczonyj sprawie brak jest również dowodu doręczenia pozwanemu zawiadomienia o przelewie przez zbywcę. W aktach znajduje się jedynie pismo z dnia 16 stycznia 2012 roku informujące pozwaną o dokonanej cesji, brak jest natomiast dowodu, iż oświadczenie to zostało jej doręczone. Zgodnie z treścią art. 512 kc dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a poprzednim wierzycielem.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem strony pozwanej dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na stronie powodowej jako na gospodarzu procesu, spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie. Podkreślić należy, iż w przedmiotowym postępowaniu strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien był być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku gdy powołuje mniej dowodów niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

W ocenie Sądu, powyższe wskazuje, iż umowa przedłożona przez powoda nie dowodzi nabycia wierzytelności względem pozwanej.

Wskazać należy, iż nawet w sytuacji gdyby strona powodowa w sposób prawidłowy wykazała swoją legitymację procesową, to przedmiotowe powództwo podlegałoby oddaleniu, z uwagi na skutecznie podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia.

Ustawowym skutkiem przedawnienia jest powstanie po upływie terminu przedawnienia po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienie do uchylecia się od jego zaspokojenia. Wykonanie tego uprawnienia powoduje, że roszczenie nie może już być skutecznie dochodzone. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie (Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 listopada 1995 r., III CZP 156/95, OSNCP 3/96). Roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się jednak najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego (uchwała 7 sędziów SN z dnia 26 stycznia 2005 r., III CZP 42/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 149).

Nie ulega wątpliwości, iż roszczenie powoda, o zasądzenie na jego rzecz zapłaty kwoty w wysokości 30.000 złotych, jest roszczeniem majątkowym. Z tego też powodu, pozwana mogła podnosić zarzut przedawnienia, który to zarzut (w razie skutecznego podniesienia), mógł ją uwolnić od odpowiedzialności, niezależnie od słuszności żądań powoda. Instytucja przedawnienia określona została w art. 117 kodeksu cywilnego. Stosownie do brzmienia tego przepisu, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia chyba, że zrzeka

się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. W świetle art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

W judykaturze i piśmiennictwie prezentowany jest pogląd, który Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie podziela, iż roszczenia banku wynikające z umowy pożyczki, jako związane z prowadzoną przez bank działalnością gospodarczą, przedawniają się w terminie trzech lat (Sąd Najwyższy Izba Cywilna w wyroku z dnia 2 października 2008 roku, II CSK 212/08, OSNC 2009 rok, Nr C, poz. 60, str. 1).

Wbrew argumentacji strony powodowej w niniejszej sprawie nie doszło jednak do przerwania biegu przedawnienia ze skutkami dla powoda, z uwagi na wystawiony bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności.

Przed przystąpieniem do dalszych rozważań w powyższej materii przypomnieć należy, iż art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1854) uchylił art. 96 - 98 Prawa Bankowego, które dawały bankom uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych i po nadaniu klauzuli wykonalności wszczęcia na ich podstawie postępowania egzekucyjnego. Zgodnie z art. 11 ust. 3 tej ustawy bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczas obowiązujących, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po jej wejściu w życie.

W niniejszej sprawie, jak wynika z materiału dowodowego zaoferowanego przez stronę powodową, (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wystawiła przeciwko W. B.-P. bankowy tytuł egzekucyjny w dniu 4 lutego 2010 roku, czyli jeszcze przed dokonaniem powyższej nowelizacji w zakresie art. 96-98 Prawa Bankowego. Z tych też względów tytuł ten, któremu nadana została także klauzula wykonalności, zachował niewątpliwie moc tytułu wykonawczego.

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC z 2005 r. Nr 4, poz. 58, wyroki 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC - ZD z 2013 r. Nr 1, poz. 7, z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, OSP z 2014 r. Nr 6, poz. 60, z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, z dnia 21 maja 2010 r., II CSK 614/09, z dnia 4 października 2012 r., I CSK 90/12). Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.) a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC z 2015 r. Nr 12, poz. 137, wyroki z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP z 2004 r. Nr 11, poz. 141, z dnia 23 stycznia 2007 r., V CSK 386/07, z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 439/11, z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14).

W razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje zatem w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu. W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Podkreślenia wymaga fakt, iż uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r. Nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r. Nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym

nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc nabywca wierzytelności, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14, przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności, nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne tej czynności związane są więc tylko z podmiotami w niej uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność dokonana przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela – banku, prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia, dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku, III CZP 29/16, opublikowana w Biuletynie Sądu Najwyższego z 2016 roku, nr 6). Tym samym nie ma w niniejszej sprawie zastosowania art. 125 k.c., w którym przewidziano wydłużenie terminu przedawnienia do 10 lat, niezależnie od długości terminu określonego w przepisie szczególnym dla danego rodzaju roszczeń, w odniesieniu do roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem organów wskazanych w tym przepisie, lub ugodą przed nimi zawartą. Rozszerzenie skutku z art. 125 k.c. na tytuły egzekucyjne wymienione w art. 96-98 Prawa bankowego nie znajduje więc uzasadnienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 7 lutego 2014 r. I ACA 687/13). W rozpoznawanej sprawie znajduje zatem zastosowanie trzyletni termin przedawnienia, albowiem przysługujące powodowi roszczenie pozostawało w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, iż pozwana skutecznie podniosła w niniejszej sprawie zarzut przedawnienia roszczenia. W niniejszej sprawie nie było sporne, że poprzedni wierzyciel (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedziała pozwanej umowę pożyczki. Wprawdzie powód nie załączył do pozwu pisma zawierającego oświadczenie Banku o wypowiedzeniu umowy, jednakże między stronami nie było co do tej okoliczności sporu. Zatem pozwana skutecznie w niniejszej sprawie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Jak wynika bowiem z poczynionych w sprawie ustaleń, bieg terminu przedawnienia roszczenia rozpoczął się dla powoda najpóźniej z dniem 4 lutego 2010 roku, czyli dniem wystawienia przez Bank przeciwko dłużniczce bankowego tytułu egzekucyjnego. Jako, że pozew w niniejszej sprawie został wniesiony do Sądu w dniu 25 września 2017 roku, a więc już po upływie 3 letniego terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w związku z podniesieniem przez pozwaną zarzutu przedawnienia, roszczenie nie może być skutecznie dochodzone. W niniejszej sprawie upływ 3 letniego okresu przedawnienia jest niewątpliwy. Czyni to zarzut przedawnienia w pełni uprawnionym.

Mając na względzie wszystkie powyższe rozważania powództwo jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

Wobec oddalenia powództwa w całości, Sąd o kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z powyższym przepisem, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na kwotę zasądzoną od powoda na rzecz pozwanej w wysokość 3.617,00 zł złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w osobie adwokata w kwocie 3600 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz. U. z 2016 r. poz. 1800 ze zm.), oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.